

Arrest

nr. 67 908 van 4 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 16 maart 2011 het Rijk binnen en dienden op 21 maart 2011 een asielaanvraag in. Op 8 juli 2011 werd voor allebei een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer X (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees en staatsburger van Servië. U werd geboren op 5 juli 1970 in Biljaca (Bujanoc). In 1998 hebt u samen met drie andere personen een poging ondernomen om naar Duitsland te vluchten maar u werd tegengehouden door het Servische

leger. U werd toen geslagen en moest twee maanden in bed liggen om te herstellen. U was van 12 december 2000 tot 21 maart 2001 soldaat bij het UÇPMB. U was actief bij brigade 111, Fatmir Ibishi, en uw commandant was S. M.. Uw eenheid opereerde in Dobrosin aan de grens met Kosovo. U hebt niet deelgenomen aan de zware gevechten maar moest op uitkijk staan en melden als er iets gebeurde. Na de oorlog hebt u uw wapens en uniform ingediend. Aangezien u bang was om onmiddellijk terug te keren naar Bujanoc, hebt u tot 2003 in Gjilan gewoond bij uw tante en vrienden. In 2003 bent u teruggekeerd naar uw gezin in Biljaca waar u zonder problemen hebt gewoond tot begin 2010. Eind 2009 werden in Preshevë negen Albanezen gearresteerd die hadden gevochten tijdens de oorlog. Uit angst om ook gearresteerd te worden, vertrokken de vier personen in Biljaca die net als u lid waren geweest van het UÇPMB, uit Servië. U was bang en besloot eveneens te vertrekken. Tot uw vertrek naar België hebt u in Gjilan gewoond. U bent wel nog twee keer in het geheim teruggekeerd naar Bujanoc. Toen u reeds was gevlucht naar Kosovo, is de Servische politie op 5 februari 2010, 19 of 20 februari 2010 en op 10 april 2010, naar uw woning in Biljaca gekomen om u te zoeken. De politie vroeg aan uw vader en echtgenote waar u verbleef maar wou niet zeggen waarom ze u zocht. U wilde niet meer terugkeren naar uw dorp uit angst dat de Servische politie u zou arresteren en mishandelen. U bent op 15 maart 2011 samen met uw vrouw, F. M. (O.V. 6785318; CGVS 1113498B), en kinderen met de bus vertrokken vanuit Preshevë en u bent op 16 maart 2011 aangekomen in België, waar u op 21 maart 2011 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Vooreerst dient gewezen te worden op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote die twijfels doen rijzen over recent uw verblijf in Kosovo (Gjilan) in 2010 en de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen met de Servische politie ondermijnen. U verklaarde dat u begin 2010 naar Kosovo bent gevlucht en dat u nadien nog twee keer in het geniep 1 bent teruggekeerd naar uw gezin in Biljaca (CGVS, p.4 en 17-18). Volgens de verklaringen van uw echtgenote kwam u in de loop van 2010 echter om de twee of drie maanden terug naar Biljaca en bent u in het totaal ongeveer tien keer teruggekeerd (CGVS 1113498B, p.4). Voorts verklaarde u dat u zelf uw vertrek uit Servië had gepland en dat u uw vrouw pas net voor jullie vertrek op de hoogte hebt gebracht (CGVS, p.10). Volgens de verklaringen van uw vrouw hebben jullie echter samen de reis geregeld (CGVS 1113498B, p.7). Daarnaast verklaarde u dat de Servische politie uw woning in Biljaca is binnengekomen om te kijken of u zich ergens verborgen hield (CGVS, p.12). Uw echtgenote verklaarde daarentegen dat de politie nooit is binnengekomen in jullie woning (CGVS 1113498B, p. 8). Wat betreft uw lidmaatschap van het UÇPMB blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat na het gewapende conflict in Zuid-Servië een amnestiewet werd afgekondigd. Volgens bovengenoemde wet is de amnestieregeling van toepassing op alle burgers die zich schuldig hebben gemaakt aan criminele handelingen of terrorisme op het territorium van Preshevë, Medvegje en Bujanoc in de periode van 1 januari 1999 tot 31 mei 2001. De amnestiewet werd binnen zes maanden na de inwerkingtreding volledig geïmplementeerd. Verschillende ex-UÇPMB-leden hebben sindsdien ook een officiële functie gekregen als politieagent in de bijzondere multi-etnische politieteams die in Zuid-Servië actief zijn. U haalde geen feiten of elementen aan waaruit kan blijken dat deze amnestiewet niet op u van toepassing is, integendeel u zou nooit iemand hebben verwond of gedood tijdens de oorlog (CGVS, p.11-15). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt voorts dat er sinds de amnestiewet geen enkele ex-strijder van het UÇPMB ooit louter omwille van zijn activiteiten voor het UÇPMB veroordeeld is. De ex-UÇPMB-leden die wel werden vervolgd in de periode na de afkondiging van de amnestie, werden gerechtelijk vervolgd op beschuldiging van gemeenrechtelijke feiten. In het licht van deze informatie passen deze interventies van de Servische overheid in een heel andere context dan alleen maar een bestraffing van ex-soldaten van het UÇPMB, maar veeleer in een context van onderzoeken tegen personen die worden verdacht van misdaden. Een reden voor gerechtelijke vervolging van voormalige UÇPMB-leden is inderdaad regelmatig illegaal wapenbezit. Gezien er nog steeds aanslagen tegen de gendarmerie en het leger gebeuren is het echter begrijpelijk dat hiertegen stappen worden ondernomen. Volgens uw verklaringen werd er in uw woning echter nooit een grondige huiszoeking uitgevoerd. U stelde dat de Servische politie enkel heeft gekeken of u al dan niet thuis was (CGVS, p.12). U verklaarde eveneens na de oorlog uw wapens te hebben ingeleverd (CGVS, p.15). Uw deelname aan het gewapende conflict in Zuid-Servië beperkte zich bovendien tot de functie van wachter (CGVS, p.15). Een vrees voor terechte noch een vrees voor onterechte gerechtelijke vervolging lijkt

dusdanig gerechtvaardigd. U verwees in uw verklaringen naar de arrestatie van negen Albanezen in Preshevë eind 2009 door de Servische autoriteiten als reden voor uw vertrek uit Servië begin 2010. U stelde dat u zich niet langer veilig voelde en bang was om gearresteerd te worden gezien u als lid van het UÇPMB hebt deelgenomen aan de oorlog (CGVS, p.11-12). De Servische gendarmerie is inderdaad overgegaan tot de arrestatie van tien Albanezen (één werd weer vrijgelaten) in december 2008 – en niet eind 2009 zoals u verklaarde (CGVS, p.11-12) – in Preshevë. Dit was echter geen willekeurige arrestatie op basis van hun lidmaatschap van het UÇPMB maar maakte daarentegen deel uit van een tegen zeventien verdachten lopend onderzoek door de Kamer voor Oorlogsmisdaden van de Districtsrechtbank van Belgrado in het kader van zware oorlogsmisdaden tegen burgers tijdens de oorlog. Met name werden deze personen aangeklaagd voor betrokkenheid bij een terreurcampagne die in Gijlan (Kosovo) in de periode juni-oktober 1999 leidde tot de dood van 51 personen, de ontvoering van 159 burgers en het verkrachten, opsluiten, verminken en mishandelen van burgers, dit alles terwijl zij deel uitmaakten van het UÇK. Het ging hier dus over oorlogsmisdaden tegen de burgerbevolking (deze informatie is aan uw administratief dossier toegevoegd). U verklaarde van 12 december 2000 tot 21 maart 2001 lid te zijn geweest van het UÇPMB (CGVS, p. 14) en niet te weten dat u ooit iemand zou gedood of zelfs maar verwond zou hebben (CGVS, p. 11-15). U stelde eveneens nooit te hebben gevochten in Kosovo (CGVS, p.17). Noch uit uw verklaringen noch uit de beweerde acties van de Servische autoriteiten naar u toe kan worden opgemaakt dat ook u zou worden aangeklaagd en/of veroordeeld voor oorlogsmisdaden. U haalde geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. U liet tevens na uw beweerde problemen met de Servische politie ooit ergens ter sprake te brengen. Zowel u als uw echtgenote hebben noch de lokale autoriteiten, noch het OVL (de Veteranenorganisatie van het UÇPMB) of de ombudsman op de hoogte gebracht (CGVS, p. 16 en CGVS 1113498B, p.9). U verklaarde daarenboven, behalve met de gendarmerie, nooit enige andere problemen met de Servische autoriteiten te hebben gekend (CGVS, p.18). Ten slotte dient nog opgemerkt te worden dat u verklaarde een subjectieve vrees te hebben ten opzichte van de Serviërs ten gevolge van mishandelingen door het Servische leger in 1998 toen u wou vluchten naar Duitsland (CGVS, p.13). U hebt echter van 2003 tot 2010 onafgebroken in Servië gewoond zonder problemen te hebben gekend (CGVS, p.13). U verklaarde daarenboven dat het incident van 1998 niet de reden is waarom u Servië hebt verlaten (CGVS, p.13). Voorts dient opgemerkt te worden dat u verklaarde begin februari 2010 te zijn teruggekeerd naar Servië om uw paspoort aan te vragen (CGVS, p.8). U verklaarde de nodige documenten in orde te hebben gebracht op het politiekantoor van Bujanoc waarbij u tegen betaling geholpen werd door een politieagent (CGVS, p.8). Deze feiten zijn moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u beweerde vrees voor de Servische autoriteiten. U hebt derhalve niet aannemelijk gemaakt dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Servië voor u een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw Servisch paspoort, uitgereikt op 3 februari 2010; uw rijbewijs, uitgereikt op 25 juli 2006; het Servisch paspoort van uw echtgenote, uitgereikt op 9 februari 2010; de Kosovaarse identiteitskaart van uw echtgenote, uitgereikt op 12 juni 2001 en de Servische paspoorten van uw kinderen, uitgereikt op 3 februari 2010, bevatten enkel identiteitsgegevens die in deze beslissing niet in twijfel worden getrokken. Het attest van de Veteranenvereniging van het UÇPMB afgeleverd op 17 maart 2011, dat bewijst dat u effectief lid was, wordt hier evenmin in discussie gesteld. De bustickets die aantonen dat u samen met uw gezin met de busmaatschappij Mimoza naar België bent gereisd, wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw **MIFTARI Fitore** (verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese en staatsburger van Servië. U werd geboren op 22 november 1978 in Dobrcane (Kosovo) en woont sinds 1998 bij uw echtgenoot, R.M. (O.V. 6785318; CGVS 1113498), in Biljaca (Servië). In januari 2010 is uw echtgenoot vertrokken naar Gijlan (Kosovo). Op 5 februari 2010, 19 februari 2010 en 10 april 2010 is de Servische politie naar aanleiding van de arrestatie van ex- UÇPMB-leden in Preshevë, naar uw woning in Biljaca gekomen om

uw echtgenoot te zoeken. De politie vertelde niet waarom ze uw man zocht maar u vermoedde dat het was omdat hij lid was van het UÇPMB. U vreesde dat de politie hem zou arresteren en bent op 15 maart 2011 samen met uw partner en kinderen met de bus vertrokken vanuit Preshevë. U bent op 16 maart 2011 aangekomen in België, waar u op 21 maart 2011 asiel vroeg.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot, R.M., werden uiteengezet (CGVS, p.7). In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[het onderdeel motivering uit de beslissing inzake verzoeker wordt integraal hernomen]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers voeren aan het niet eens te zijn met de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van hun asielaanvragen en onderwerpen de in deze bestreden beslissingen opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voeren bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op een vrees voor vervolging door de Servische gendarmerie omwille van verzoekers betrokkenheid bij het bevrijdingsleger UÇPMB in 2000-2001. Zijn asielaanvraag werd afgewezen omwille van fundamentele tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diegene van zijn echtgenote die de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen en omdat verzoekers asielmotieven bovendien niet geobjectiveerd kunnen worden. Aangezien verzoekster haar asielaanvraag integraal steunt op dezelfde asielmotieven als haar man, werd voor haar eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

3.2. Verzoeker stelt dat de beslissing om zijn land van herkomst te verlaten "gedeeltelijk rationeel maar ook gedeeltelijk emotioneel" is "in casu dient inderdaad wel degelijk rekening te worden gehouden met het feit dat verzoeker ten eerste getraumatiseerd was door een confrontatie met Servische soldaten in 1998 waarbij hij zeer ernstig is geslagen, met blijvende letsels voor zijn gezondheid; dit draagt uiteraard bij tot zijn vrees om in geen geval nog een keer in handen van de Servische autoriteiten terecht te komen, waarin hij zoals gezegd geen enkel vertrouwen meer heeft. Dit aspect wordt niet in overweging genomen en wordt afgedaan met de éénvoudige stelling dat het incident uit 1998 niet de aanleiding was van de huidige. De impact van een dergelijke confrontatie kan echter onmogelijk zonder gevolgen blijven op de perceptie van verzoeker en maakt een onderdeel uit van zijn persoonlijkheid die bij het onderzoek naar het bestaan van de vrees zeker in overweging dient genomen te worden". Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat de vrees van verzoekende partij tevens gegrond moet zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506). Verzoeker toont overigens zijn beweerde problemen in 1998 niet aan, noch dat hij in 1998 een mislukte vluchtpoging ondernam, noch dat hij geslagen werd door de Servische autoriteiten. Hoe dan ook het administratief dossier noch het verzoekschrift brengen gegevens aan die toelaten te veronderstellen dat hij hiervoor thans nog steeds geviseerd wordt door de Servische

autoriteiten, laat staan nood zou hebben aan internationale bescherming, temeer nu hij anderzijds en in strijd hiermee uitdrukkelijk verklaarde dat hij nooit problemen heeft gehad *“met de autoriteiten/politie in Servië”* (gehoorverslag CGVS, p.18).

3.3. Daargelaten de geloofwaardigheid van de feiten uit de jaren negentig, wijst de commissaris-generaal er terecht op dat uit objectieve informatie blijkt dat verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij meent dat hij louter omwille van zijn Albanese etnie en verleden bij de UCPMB als bewaker zonder hoge rang, nood zou hebben aan internationale bescherming. Verzoeker bevestigt *“dat ex-leden van het UCPMB geen problemen hebben alleen omwille van dat ex-lidmaatschap en dat er indien zij problemen hebben, andere motieven aan de grondslag liggen”* en meent dat *“dit uiteraard logisch is”*.

3.4. Waar verzoekers argumenteren dat de Servische autoriteiten *“allerlei valse voorwendsels [vinden] om die personen via gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) procedures te intimideren en te arresteren. Dit alles dient ook onderzocht te worden in het licht van de algemene –slechte levensomstandigheden van de Albanen in het algemeen in Servië, die daar hoe dan ook sociaal-economisch reeds volledig geïsoleerd en gemarginaliseerd zijn en geen enkele kans hebben op een normaal leven”*, blijven ze bij boutte beweringen. Deze zijn overigens strijdig met de objectieve informatie in het administratieve dossier die verzoeker niet weerlegt en waaruit blijkt dat geen enkele ex-strijder van het UCPMB louter en alleen omwille van zijn activiteiten voor het UCPMB vervolgd werd. De Raad ziet de relevantie niet van verzoekers verwijzing naar *“De arrestatie van de 9 Albanen eind 2009 die voor het UCPMB hadden gevochten”*, aangezien deze personen worden vervolgd voor ernstige misdaden tegen burgers in Gnjilane en tevens schuldig zouden zijn aan oorlogsmisdaden terwijl verzoekers rol binnen de UCPMB klaarblijkelijk zeer beperkt was en hij als *“bewaker”* enkel moest *“melden als er iets gebeurde”*, maar niet heeft *“deelgenomen aan de zware gevechten want daarvoor was er een leger met ervaring”* (zie gehoorverslag CGVS man, p. 15). Verzoekers profiel vertoont dan ook geen gelijkenissen met de tien ex-UCPMB-strijders, zodat bezwaarlijk kan overtuigen dat hun arrestatie *“was voor verzoeker hoe dan ook een trigger om het land te verlaten”*. Bovendien toont verzoeker niet aan dat hij, indien al nodig, geen beroep zou kunnen doen op de amnestiewet. De Raad moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van de Raad zelf en dus ook niet van de commissaris-generaal, de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

3.5. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt verder onderuitgehaald door flagrante incoherenties tussen verzoekers verklaringen en diegene van zijn echtgenote inzake fundamentele elementen die de kern raken van het asielrelaas. De Raad ziet immers niet in dat verzoeker en zijn echtgenote tegenstrijdige verklaringen kunnen afleggen inzake dermate belangrijke en basale gegevens als het aantal keren dat ze heimelijk terugkeerden naar Biljaca na hun vlucht en de bezoeken van de politie aan hun woning in Biljaca. De verzoekende partij voert aan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden *“zijn wellicht te wijten aan de uiterst labiele psychische toestand van verzoekster die psychiatrische zorg nodig heeft en wellicht vele zaken door elkaar haalt en niet meer correct kan plaatsen in tijd en ruimte”*. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster noch op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch op het Commissariaat-generaal gewag heeft gemaakt van een *“uiterst labiele psychische toestand”*, noch van een nood aan *“psychiatrische zorg”*, niettemin zij er meermaals uitdrukkelijk op werd gewezen dat eventuele problemen gemeld moeten worden, en zij bovendien de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken maar naar aanleiding van het verhoor geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot haar gezondheidstoestand en zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat zij *“Geen economische of gezondheidsproblemen”* had (vragenlijst verzoekster, p.3). Verzoekster maakt dan ook geenszins aannemelijk ernstige psychische problemen te hebben, laat staan dat de vastgestelde tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

3.6. De door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden en tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit

het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. Waar verzoekers zich voorts beroepen op de algemene situatie van etnische Albanezen in Servië dient te worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie toegevoegd aan het dossier blijkt dat de regio een doorgedreven militarisering kent en er verschillende incidenten plaatsvonden wat kan zorgen voor een algemeen gevoel van onveiligheid, doch dat de situatie er geenszins ernstig, noch zwaarwichtig genoeg is om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

3.8. Verzoekers legden verzoekers rijbewijs, verzoeksters Kosovaarse identiteitskaart, hun paspoorten, de paspoorten van kinderen, een attest van OVL en bus tickets neer, die hoogstens hun identiteit, reisweg en verzoekers voormalig lidmaatschap van het UCPMB staven, doch geenszins de grond van hun asielaanvraag aantonen.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, doch voeren hiervoor geen specifieke argumenten aan in het verzoekschrift. Verzoekers beroepen zich aldus voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE

K. DECLERCK